

„Otevři jejich srdce, Pane Ježíši,“ modlíval jsem se při pohledu na lidi v parku a na paneláky v pozadí... Různými krátkými i delšími rozhovory přímo s těmi lidmi tam venku jsem ale zjistil, že srdce přemnoha z nich už **otevřená jsou!**

Na první pohled možná nejsou otevřená vůči mému živému Ježíši. To ale není nic divného!

Když o Ném zatím nikdy neslyšeli, jak by vůči němu mohli být otevření!

Možná slyšeli něco o „křesťanství“ nebo o „církví“... To je ovšem zjevně vůbec neinspirovalo.

Nikdy dosud ale neslyšeli, že si můžou osobně povídat s živým Ježíšem, že s Ním můžou navázat nádherné životní **přátelství**.

Prozatím jsou otevření jen v tom smyslu, že **hledají** hodnotu, hlubší smysl věcí. A mnozí hledají i nějak duchovně.

A tak jsem se začal modlit spíš: „Pane Ježíši, otevři **moje** srdce... abych odložil všechny svoje překážky a vyšel k těm otevřeným lidem – pokojně, laskavě, odvážně, účinně... A otevři prosím taky srdce všech svých učedníků v naší zemi – aby taky vyšli za těmi otevřenými lidmi tam venku... Vždyť jich je tolik!